

Zweifelsgrundsatz (in dubio pro reo)

Der Grundsatz „in dubio pro reo“ besagt, dass im Zweifel für den Angeklagten zu entscheiden ist, wenn ein Sachverhalt nach Ausschöpfung aller Beweismittel nicht zweifelsfrei geklärt werden kann. Die Entscheidungsregel gilt für alle tatsächlichen Umstände, die für die Schuld- und Strafzumessung relevant sind, darüber hinaus auch für Prozessvoraussetzungen, soweit tatsächliche Zweifel (z.B. über den Tatzeitpunkt) bestehen. In **Georgien** ist der Grundsatz „in dubio pro reo“ in Art. 31 Abs. 7 S. 2 der Verfassung verankert, womit ihm der Gesetzgeber eine besondere Bedeutung beigegeben hat. In der Begründung von Gerichtsentscheidungen wird Art. 31 Abs. 7 S. 2 der Verfassung häufig zusammen mit Art. 269 Abs. 2 gStPO zitiert, wonach einem Strafurteil keine Vermutung zugrunde liegen darf. In **Deutschland** ist der Grundsatz „in dubio pro reo“ hingegen weder im Grundgesetz noch in der Strafprozessordnung ausdrücklich verankert. Er lässt sich aber aus dem Rechtsstaatsprinzip (Art. 20 Abs. 3 GG) und dem Bestimmtheitsgrundsatz (Art. 103 Abs. 2 GG) ableiten. Darüber hinaus folgt er aus § 261 dStPO, wonach das Gericht über das Ergebnis der Beweisaufnahme nach seiner freien, aus dem Inbegriff der Hauptverhandlung geschöpften Überzeugung entscheidet. (Mwa/Bji)

ყოველგვარი ეჭვი (in dubio pro reo)

ყოველგვარი ეჭვი უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ (in dubio pro reo). აღნიშნული პრინციპიდან გამომდინარეობს, რომ გადაწყვეტილება ბრალდებულის სასარგებლოდ უნდა იქნას მიღებული, თუ ყველა მტკიცებულების გამოკვლევის მიუხედავად, საქმესთან დაკავშირებით ეჭვები არ იქნება გაქარწყლებული. ეს ვრცელდება როგორც ბრალისა და სასჯელისთვის რელევანტურ მტკიცებულებებზე, ასევე საპროცესო ფაქტებზეც (მაგ. დანაშაულის ჩადენის დრო). **საქართველოში**, in dubio pro reo-ს პრინციპი ასახულია საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მეშვიდე ნაწილში, რითაც კანონმდებელმა ხაზი გაუსვა მის განსაკუთრებულ მნიშვნელობას. სასამართლო გადაწყვეტილებების დასაბუთებისას სწორედ ამ ნორმისა და ქსსსკ-ის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის ერთობლივად ციტირება და იმის ხაზგასმა ხდება, რომ გადაწყვეტილების მიღება ეჭვის საფუძველზე დაუშვებელია. **გერმანიაში** კი ეს პრინციპი პირდაპირ არ არის ასახული არც კონსტიტუციაში და არც საპროცესო კოდექსში. თუმცა, ის გამომდინარეობს სამართლიანი სახელმწიფოსა (გერმანიის კონსტიტუციის მე-20 მუხლის მე-3 ნაწილი) და განსაზღვრულობის (გერმანიის კონსტიტუციის 103-ე მუხლის მე-2 ნაწილი) პრინციპებიდან. გარდა ამისა, გასათვალისწინებელია გსსსკ-ის 261-ე პარაგრაფი, რომლის მიხედვითაც, მოსამართლე გადაწყვეტილებას იღებს შინაგანი რწმენის საფუძველზე, ყველა მტკიცებულების სათანადოდ გამოკვლევის შედეგად. (Mwa/Bji)